

Német sajtódelegáció látogatása

A Német Demokratikus Köztársaságból hazánkban tartózkodó sajtódelegáció tegnap megérkezett. Hanz Fritzsche, a Német Szocialista Egységpárt Központi Bizottságának munkatársa, Paul Kubach, az NSZEP központi sajtó kiadója, a ZENTRAG vezérigazgatója, Helmut Hartwig, a ZENTRAG pártszervezője, Lore Hoffmann, a ZENTRAG sajtószervezeti bizottságának helyettes vezetője és Alfred Templer, a ZENTRAG nemzetközi osztályának vezetője délelőtt Hódmezővásárhelyre látogattak. Itt a városi pártbizottságon találkoztak Török Józseffel, a városi pártbizottság első titkárával, majd felkeresték a Hódmezővásárhelyi Majolikagyárat. Az üzemből Lada Ernő igazgató kalauzolta a vendégeket, akiket elkísért Csollány Ferenc, a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója, valamint Kovács László, a Csongrád megyei Hírlapkiadó Vállalat igazgatója is.

Német vendégeink délután Szegeddel ismertkedtek. Felkeresték a Sajtóházat, ahol találkoztak a Délmagyarország és a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztőjével.

Egy tüsszentés után...

A gyakori őszi megfázásokról érdeklődtünk dr. Vetrő Jánostól, a szegedi KÓJÁL főorvosától.

— Általában a késő őszi időszakban, sokszor már augusztusban megkezdődnek a hurutos megbetegedések — mondta. — A hirtelen hőmérsékletváltozás hatására ugyanis a légzőszervek nyálkahártyája érzékenyebben reagál minden külső fertőzésre. A legtöbb esetben vírusok vagy ezekhez társult baktériumok támadják meg a szervezetet, mely esetleg lázzal is reagálhat. Megnevezni ezeket a vírusokat egytől egyig nehéz feladat lenne, hiszen náthavírusoknak igen sok fajtája ismeretes.

Megakadályozhatjuk-e továbbterjedésüket? Amit mi tehetünk ellenük, elsősorban az óvatosság. Még hozzá a beteg emberért főképpen, hiszen ő a fertőző forrás: vigyázni kell, hogy egészséges embertársainak ne adjon át kórokozókat. Minthogy az ilyen meghűléses ember nem fekszik ágyba, hanem épp úgy forgolódik az embe-
rek közt, dolgozni jár, közlekedik, esetleg szórakozik. Már az óvodások megtanulják a zsebkendő helyes használatát, nem árt, ha felnőtt

korban sem felejtjük el. A „tisztas távolságot” ez alkalommal az egészségügyi elővigyázatosság is megköveteli. Ajánlatos kerülni ilyenkor zsúfolt helyeket: színházat, mozit, presszókát stb. Egy erőteljes tüsszentéssel vigyázatlan ember akár egy fél autóbusznyi tömeget is képes megfertőzni. Ez lehet az oka, hogy egy szezonban, például Szegeden a lakosság 60–70 százaléka esik áttezen a betegségben.

Általában ezek a betegségek gyorsan terjednek, mert semmiféle közvetítőre nincs szükség ahhoz, hogy a kórokozók átjussanak egyik emberről a másikra. Kérdés, hogy mindenki megbetegszik-e aki fertőződik. A válasz: nem. A szervezet pillanatnyi erőnlététől, védekező képességétől függ, hogy visszaveri-e a vírusok támadását, vagy sem. Hogy legyen elég erőnk megakadályozni a kórokozók elszaporodását, szükséges a megfelelő mennyiségű és minőségű táplálkozás, a mértékletes életmód. Hirtelen időjárás-változásokkor, amikor fennáll a megfázás veszélye, ajánlatos megkímélni a szervezetet a túlzott szellemi, vagy fizikai igénybevételtől. Persze, ez nem jelenti azt, hogy szórakozásra adjuk a fejünket, téltenségre kárhoztassuk szervezetünket, jóindulatú önmagyarázattal, alkohollal, cigarettával halmozva el. Az ilyen abusosok rendkívül mértékben csökkentik pillanatnyi ellenálló képességünket. Végezetül még egy tanács: az időjárásnak megfelelően öltözzünk. A divatos, de a vizet látni nem bíró lábbelit esős időben tanácsos kicserélni olyanra, amelyik nem ázik át. Ellenkező esetben az orr és a garat nyálkahártya vérszegényé válik, a láb lehűlése miatt — és a védekező képesség sem a régi már.

Ch. Á.

SZEGEDI MUNKÁSELET

Azt mondja Molnár István bútorgyári munkás, a Török-vés szocialista brigád vezetője, mikor a nemzeti jóvedelem elosztásáról kerek véleményét:

— Nem könnyű, nem egyszerű dolog ez. Mert tegyük fel, hogy csak három- vagy négyfelé kell elosztani egy összeget, akkor is mi történik? Fogadni lehet rá, hogy lesznek elégedetlenek, olyanok, akik másképp képzelték el, többet szeretnének. Ahogy mondani szokták: minden szentnek maga felé hajlik a keze. Márpedig — folytatja a gondolatmenetet — az ország bukszájából igencsak sokfelé kell porciózni a pénzt, a textilipartól a faiparig, meg a többi területre is mindenhol kell, hogy jusson.

Félrehúzdunk a brigádtól, a bútorgyári műhelyből egy csendes helyiségbe megyünk át, hogy nyugodtan beszélgethessünk. Mert figyelmet, töprengést kívánó dolgok ezek. Ott folytatjuk, hogy e szerint a magyar munkásoktól eljárása aligha hasonlítható a szentekéhez — már ami a kéznek a maga felé hajlítását illeti, hisz a nemzeti jóvedelem nagy hányadát az ipari munkásság termeli meg, s ugyanakkor bőven jutott, s jut tovább belőle a parasztságnak, értelmiségnek.

Miképp vélekedik erről Molnár István? Fölteszem az újabb kérdést, s a zömök, erőteljes, derűs arcú férfi készségesen kifejti véleményét. Ez pedig — lévén brigádvezető — nem is csupán a sajátja, valamint visszatükröző a többiek gondolkodásából is.

A támogatást szükségesnek tartja, hiszen szövetségesekről, a szocializmus építésén munkálkodókról van szó. Jó, hogy mindent megtettünk a mezőgazdaság erősítéséért, hiszen kell az iparnak, kell az egész országnak. Csak éppen a „viszontszolgáltatással” elégedetlenkedik

egyben-másban. Például ami a piaci árakat illeti. De erről — teszi hozzá — inkább a bevásárlást intéző asszonyok tudnának számot adni.

— Túl sokat kér, túl jól megy neki — számosan vélekednek így a piacozó parasztról. Egy óra hosszat dolgozni, és csak egy kiló szőlőrevalót keresni, ezt bizony rossz aránynak tartjuk — fejtegeti. Napi probléma, hogy a garabolyba milyen kevés kerül jelentős summáért. Nem állandó ellenérzést, inkább kisebb bosszúságokat okoz az ilyesmi.

Persze ez csak az egyik oldala a kérdésnek, tudja ő is, vannak még igen gyenge, támogatásra szoruló tések is, nemcsak olyan szövetkezeti gazdákból áll a mezőgazdaság, akik Wartburggal járnak a Marx térre. Ők azonban az ottani találkozókból is itélnek. Hasonlítgatnak, arányítanak. De az, hogy mennyi a munkaidő, hogy milyenek a körülmények a szabad éghoz címzett munkásokban, olykor kimarad az ilyen számításokból.

— Mi az átlaghoz viszonyítva keveselljük a keresetet a faiparban. Ahol már két gyerek van, bizony nagyon meg kell nézni, hová teszi az ember a pénzt.

Látható: igen szűkösnek vannak a Tisza bútorgyáriak itt a Lenin körúton. Kinőtték az épületet. Erről a beruházásra terelődik a szó. Beszélgetőnk elmondja: már 1959-ben megvolt az új gyár terve, mégis csak most lett belőle valami. Most már saját erőből. Jó lett volna pedig, ha erre idejében, s a közös pénzből kerül sor, ha megfelelő munka- és szociális körülmények között dolgozhatnánk, s nem most kelene várni az újra — vélekedik Molnár István.

— Hallottam olyat is, hogy egy sertésgondozónak, pásztorinak magasabb a fizetése, mint egy világhírű professzornak — pedzi tovább az arányok kérdését. Szerintem meg kell becsülni a munkája után, de a tehetséges, nagy tudású embereket különbséggel.

Innen már csak egy ugrás a tudomány, a kultúra területére: egyik láncszem kapcsolódik a másikhoz. Tudományos kutatásra, művészeti

intézményekre pénz adni, jó befektetés — summázhatjuk a lényeget.

— En ugyan az üzemi könyvtárból viszem az olvasnivalót, de fontosnak tartom a nagy városi könyvtárakat is — mondja Molnár István. Es általában mindent, ami a tudás gyarapítását szolgálja. A gyerekek nevelését, tanítását pedig a legnagyobb dolognak tekinti. Ezért vallja, hogy a pedagógusokat, akik bizony felelősségükhez, idegőrlő munkájukhoz képest keveset kapnak, jobban meg kell becsülni anyagiakkal is. Többet áldozni az eszes, tehetséges munkásgyerekek továbbtanulásáért, s nem utolsósorban az ipari tanulók kollégiumi ellátására, hisz belőlük a holnap munkásoként nevelődik.

— Kevesebb vendéglátó üzemet — több óvodát — fogalmaz élesen, mikor a gyermekintézmények kerülnek szóba. A munkahelyi jó közérzethez az is szükséges, hogy biztonságban tudjuk a csemetéket, mialatt dolgoznak. Növelni kell az óvodák számát, különösen most, a gyermekgondozási segély bevezetése után.

Ezeket már mint apa mondja a brigádvezető. Egyébként két esztendeje már kedvező körülmények között, korszerű otthonban él a Molnár család, szövetkezeti lakást kaptak Tarján telepen. Jólesett, hogy ennek befizetésénél kedvezményt is adtak nekik a két gyerek után, összesen négyezer forintot.

Nekünk már van lakásunk, de együtt érzek azokkal, akiknek nincs, nem juttott — mondja Molnár István. Ezért szerintem minél többet kell fordítani a lakásépítésre, hiszen magam is sok rászoruló családról tudok. Meg elég, ha fogadónapon elmegy az ember a lakáshivatal előtt, láthatja a sort.

Azzal kezdtük: sokfelé kell porciózni a pénzt az ország bukszájából, s végezetül is ide kanyarodunk vissza. Azzal, hogy akiknek ez a dolguk, minél körültekintőbben, igazságosabban osszák el a „nemzet keresetét”, amelynek növeléséért — ezt tudják a munkásemberek — ki-ki sokat tehet a maga helyén.

Simai Mihály

Szabó Pál búcsúztatása

Szerda délután a Kerepesi-temető díszavatolójában búcsúztatták a hetvenhét éves korában elhunyt Szabó Pál, kétszeres Kossuth-díjas író. A gyászszertartáson megjelent és a ravatalnál díszőrséget állt Kállai Gyula, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Haza-fias Népfront Országos Tanácsa és az országgyűlés elnöke, Kisházi Ödön, az Elnöki Tanács helyettes elnöke, dr. Orbán László, a művelődésiügyi miniszter első helyettese, dr. Óvári Miklós, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a KB osztályvezetője, dr. Simó Jenő, művelődésiügyi miniszterhelyettes, dr. Ortutay Gyula akadémikus, Bencsik István, a Haza-fias Népfront Országos Tanácsának főtájtára, valamint irodalmi életünk számos ki-válósága.

Erdei Ferenc, az MTA főtájtára, a HNF elnökségének tagja búcsúzott Szabó Páltól:

— A magyar parasztság húfia, messzehangzó szavú szószólója távozott el — mondta egyebek között. — Dobi Istvánnal, Veres Péterrel volt egyívású parasztember Szabó Pál. Született író volt, aki olyan magától értetődően vázalt az újja az életet írásaiban, ahogyan a mezők liliomai nyílnak és az ég madarai énekelnek. De politikus is volt: közéleti ember, szenvedélyes harcos, akit kora egyetlen emberi gondja sem hagyott hidegen.

A Magyar Írók Szövetsége nevében, a pályatársak, szellemi harcostársak nevében Darvas József mondott búcsúszavakat:

— Soha el nem múló irodalomtörténeti érdeme marad Szabó Pálnak, hogy általa szólalt meg először a magyar irodalomban a parasztság, egészen közvetlenül és személyes hittel. A szépség, s a harmónia keresésének a vágya, öröme vezette a tollát, a képzeletét. Gyönyörködött az emberben — és örömet akart mindenkinek. Nem szépet, nem hamisított: igazmondó író volt. Nem volt politikusi alkát, politikusi író lett mégis. Egy egész életre elkötelezett. A sorsa és a szerepe tette azzá. Nem volt harcos természet — harcos lett mégis, az osztálysorsosaiért. A paraszti mélyből elsőként Szabó Pál jött, majd Veres Péter, Sinka István és mellettük-utánuk a kisebb fényű csillagok. Nélkülük, az ő jelentkezésük nélkül nem alakult volna ki a két vi-

lágaháború közötti idő írói-szellemi mozgalma, a népi írók mozgalma.

— A felszabadulás után Szabó Pál útja szinte legmagabóltérítettedbb természetességgel vezetett a szocializmus vállalásához. Ő természetes érzései szerint volt szocialista. A nehéz válságok idején neki is voltak megrendülései, de kiábrándulni nem tudott soha.

A fiatal írónemzedék, a tanítványok nevében Gerő János beszélt a ravatalnál.

A kegyeletes szertartás gyászszene hangjaival ért véget. Végakarata szerint Szabó Pált szülőhelyén, Bihar-ugrán helyezik örök nyugalomra. A temetés pénteken 13 órakor lesz. (MTI)

Busz és igazság

Virág István (Ballagító sor 26/a) olvasónk, úgy is, mint tanácsos, az alsóvárosiak nevében fordult szerkesztőségünkhöz. Levelében a 23-as autóbusz vonalának megváltoztatása miatt panaszok. Panaszát vagy száz környékben lakó aláírásával is alátámasztotta. Vajon miért kellett megváltoztatni a busz útvonalát, hiszen a forgalom nagy volt, és Markos Károly, a III. kerületi tanács vb titkára egy tanácsulésen úgy nyilatkozott, hogy az utat is járhatóvá tették?

Markos Károly vb-titkár kérdésünkre elmondta, hogy a busz útvonalát az AKÖV azért változtatta meg, mivel a forgalomszámlálás adatai ezt szükségessé tették. Az útvonalat ők rendbehozták. Ezzel szemben Kátai Ferenc, az AKÖV személyforgalmi osztályának vezetője úgy nyilatkozott, hogy az utak nem bírják el a buszokat. A III. kerületi tanácsot is már többször megkeresték ebben az ügyben, de az utak állapota alig változott. Már pedig egy 620 ezer forintos autóbusz rongálódása nem olcsó dolog. Az útvonal járhatatlanságát bizonyítja az 1970. október 20-án felvett jegyzőkönyv, melyet a vonal felülvizsgálata alkalmával készítettek közösen a tanács és a rendőrséggel. A jegyzőkönyvből az szerepel, hogy a Szabadság téri és a Szécsi utcai szakasz az autóbúszközlekedés számára al-

kalmatlan és balesetveszélyes is. Ezek után a busz forgalmat ezen az útvonalon meg kellett szüntetniük annak ellenére, hogy így a 23-as busz utasainak negyvennyolc százalékát elveszítette. Tehát az útvonalváltásra nemcsak az ott lakók fizetnek rá hanem a vállalat is. Az ott lakóknak a forgalom megszűnése most már nemcsak hosszú gyaloglást jelent, hanem a Földműves utcai bölcsőde tatarozása mi-

att a gyerekeket kilométeres távolságra kell majd bölcsődébe hordani a Szabadság téri lakóknak. Megoldás van-e? Feltétlenül, amint a tanács rendbe hozza az útvonalat, a vállalat azon nyomban visszaállítja a 23-as eredeti útvonalát.

Vízben — út nélkül

Két levelet is kaptunk a napokban az Etelka sor lakóitól. Az egyiket Kiszmer Pálné (Etelka sor 23/a) írta, a másikon pedig két tucatnyi aláírással szerepelt. Mindkét levél panaszok: igaz ugyan, hogy az Etelka sor első szakaszát szépen rendbe hozták, de a töltés felől szakasz... Áll rajta a víz, a szemét, eső idején tengelyig ér a sár. Vajon elfeledkeztek volna arról az illetékesek, hogy az Etelka sor nemcsak húsz számból áll, hanem negyvennyolcból? — kérdezik olvasóink.

Tölgyesi Bélától, a II. kerületi tanács építési osztályának vezetőjétől kértünk választ a levelekre. Nem, nem feledkeztek meg az Etelka sor másik részéről. A két szakasz közti különbség korántsem ebből adódik. A már megépült szakasz jó

néhány millió forintba került. Rengeteg pénzbe, melyet csak az tesz gazdaságossá, hogy ez a szakasz a jövőre Eszaki körút része lesz. Az Etelka sor töltését vezető másik szakaszára ennyi pénzt nem lehet költeni, mert az már nem szolgálna a város egészének érdekeit. Ennek ellenére ezt a környéket sem hagyják vízben. Vízben, melyet az MHSZ által épített sporttelep okozott, amely elzárta a terület lefolyását. A tanács kötelezte az MHSZ-t, hogy biztosítsa a vízelvezetést. Mivel a szövetség fellebbezett, az ügy még nem dőlt el. A terület gondjait végül is az MHSZ sporttelepének teljes kiépülése oldja majd meg, amely evvől jár majd a terep rendezésével, az utak rendbehozásával is.

Propagandisták kézikönyve

A párt- és tömegszervezeti oktatás százazekr önként vállalt iskolája. Központi alakja a propagandista. Ő az, aki kedvét szegheti a hallgatóknak száraz stílusával, módszertana szegénységével, s ő az, aki mondanivalója élő vezetés előadásával, átgondolt rendszerességgel könyvnyi meg az ismeretek befogadását. Felelősségteljes munkát végez tehát, amelyhez elkél a tanács, a segítség. Erre vállalkozik a Kossuth Könyvkiadó — kísérleti jellegű — újdonsága, az izléses kiállítású, műbőr kötésű Propagandisták kézikönyve.

Az öt részből álló kötet a tömegpropaganda egészét vizsgálja. Így a jelenlegi helyzetet, s a fejlesztés feladatait, a pártszervek és pártszervezetek teendőit e fontos munka megszervezésében és irányításában, a propagandista személyiségének jelentőségét. Az utolsó két fejezet a tömegpropaganda tárgyával és sajátosságaival, illetve módszertani problémáival foglalkozik.

Üttörő vállalkozásról lévén szó, a szerzők — Szat-

mári Miklós, Beszteri Béla, Csoma Gyula, Gutter József, Balázs Béla — nem meríthettek túl gazdag forrásokból. Ez a magyarázata annak, hogy a fejezetek egy-egy részén olykor általánosabb, elvontabb a kelleténél. A mű egészének értékét ez azonban nem érinti, mert összességében sikerült a vállalt feladatot teljesíteni: kézikönyvet, sürdült foroghatót tanácsadót nyújtani az oktatás önzetlen, társadalmi munkásainak, a propagandistáknak.

Elutazott a Szvesnyikov-kórus

Szerda délelőtt elutazott Budapestről a szovjet kultúra napjainak magyarországi eseményein részt vett állami akadémiai orosz énekkar, amelyet A. V. Szvesnyikov, a kétszeres Lenin-díjas professzor vezetésével ismerhett meg a magyar közönség hét nagyszerű fellépésén.